

ת"פ 32741/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32741-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

על ידי באת כוחו - עוה"ד הגב' שירה קידר

הנאשם

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע, על פי הודייתו, בעבירה של **הצתה**, לפי סעיף 448 רישא **לחוק העונשין**, תשל"ז-1977. הודיית הנאשם הייתה במסגרת הסדר טיעון שכלל את תיקונו של כתב האישום, ללא הסכמות לעונש.

כתב האישום המתוקן

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם, שהינו יליד 1984 ותושב הישוב X, התגורר בתקופה הרלוונטית בבית משפחתו. מדובר בבניין בן 4 קומות בבעלות אבי הנאשם. בקומה הראשונה התגוררו הורי הנאשם, בקומה השנייה התגורר הנאשם ובקומות השלישית והרביעית התגוררו שניים מאחיו.

צוין, כי בין הנאשם לבין בן דודו כ' התגלע סכסוך בגין חוב דו"ח תנועה והצדדים עירבו את הוריהם במחלוקת.

ביום 7.8.18, סמוך לשעה 17:55, בשל כעסו של הנאשם על כ' ואנשים נוספים מבני משפחתו, ערם הנאשם בגדים וחפצים בשני מוקדים נפרדים בתוך הדירה ושילח בהם אש ביודעו כי הוריו ישנים בדירתם. הנאשם צילם תמונות של האש שאחזה בחפצים ושילח אותן לטלפון הנייד של אחיו מ'. מיד לאחר מכן, בעוד האש בוערת בשתי הערימות, יצא הנאשם מהבניין ונסע ברכבו לבית דודו פ' - אביו של כ'. פ' היה אותה עת מחוץ לביתו והנאשם אמר לו ללכת לכבות את האש. בני משפחת הנאשם מיהרו להיכנס לדירת הנאשם וכיבו את האש. כבאי האש שהגיעו סמוך לאחר מכן למקום נותרו ללא מעש. כתוצאה מהאש ששילח הנאשם, נגרמו נזקי פיח וחום במספר מוקדים בדירת הנאשם.

במסגרת הדיון מיום 5.11.19 הבהירה המאשימה (בהמשך לפניית ב"כ הנאשם) כי הדירה שבה הוצתה האש היתה, עובר לאירוע, בשיפוצים. עוד הבהירה המאשימה שלא ברור מה שווי הנזק שנגרם לרכוש (הכוונה לעלות תיקון נזקי הפיח והחום שצוינו בכתב האישום).

תסקירי שירות המבחן וכן חוות הדעת שהוגשה מטעם הנאשם

שירות המבחן ערך שני תסקירים אודות הנאשם.

בתסקיר הראשון מיום 7.5.19 נסקרו עיקר נתוניו: בן 35, גרוש ואב לשני ילדים, סיים 9 שנות לימוד, נעדר עבר פלילי, עבד עד למעצרו בבניין, משפחתו מונה הורים וחמישה ילדים ותוארה כנורמטיבית. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ותיאר כי הרקע להם היה חוב של בן דודו ששאל ממנו את רכבו וסירב לשלם דו"ח תנועה אותו קיבל. הנאשם הוסיף, כי עובר להצתת הרכוש הוא הבחין בחפצי בנותיו שבדירתו שבורים כשסכין נעוצה בחפצים. הנאשם סבר שכן דודו אחראי לכך וכאשר ניסה לשתף את בני משפחתו הוא לא קיבל לדבריו את התמיכה לה ציפה. הנאשם הוסיף כי היה מוצף ברגשות זעם עקב מה שחווה כפגיעה בו ובבנותיו ואז ערם בגדים ברצפת הסלון והצית אש. מיד לאחר מכן יצא מהבית פגש את דוד (אביו של כ') ועדכן אותו על הצתת הבגדים. הנאשם הוסיף כי במידה ולא היה נתקל בדודו לעיל, היה מבקש מאחר לכבות את האש שכן לא התכוון לפגוע בחיי אדם או ברכוש הזולת. הנאשם הביע צער עמוק על מעשיו וטען כי הוא מבין כיום את חומרתם. בנוסף, מסר כי יחסיו עם בן דודו שוקמו ונערכה סולחה ביניהם. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל ערך עצמי נמוך, הפנה לבעיותיו הרגשיות, להליך הגירושין אותו עבר וחיווה דעתו כי מדובר במי שחווה תסכול עמוק וממושך הן על רקע גירושיו והניתוק מבנותיו והן משום מעשיו של כ'כ'. בנוסף, התייחס שירות המבחן לחוות דעת אותה הגישה ההגנה אליה אתייחס בהמשך. לעניין סיכויי שיקומו של הנאשם, התרשם שירות המבחן מהחרטה העמוקה והכנה של הנאשם על מעשיו וליכולתו להתבונן על מעשיו באופן ביקורתי. בנוסף, הפנה שירות המבחן למוטיבציה הגבוהה מצד הנאשם לשינוי ולנזקקותו הטיפולית הגבוהה. משכך, הומלץ על שילובו בקבוצה טיפולית לעוברי חוק בעלי דפוסי התנהגות מכשילים, על העמדתו במבחן לתקופה של 12 חודשים וכן על צו שירות לתועלת הציבור.

התסקיר השני הוגש ביום 30.10.19 ועלה ממנו כי במהלך חודש 10/2019 נעצר הנאשם בעקבות הפרת תנאי שחרורו. שירות המבחן חיווה דעתו שהפרת התנאים בהם היה נתון (מגורים בישוב אחר אצל קרוב משפחה) היתה על רקע דפוסים אימפולסיביים מצד הנאשם. שירות המבחן הפנה לכך כי גם כיום מגלה הנאשם מוטיבציה גבוהה להמשך בטיפול הקבוצתי שנקטע בעקבות מעצרו. שירות המבחן הפנה להתרשמות מנחת הקבוצה שבה שולב הנאשם עובר למעצרו, שמסרה כי הנאשם גילה מוטיבציה גבוהה, הוא מתאים להליך טיפולי ועשוי להיתרם מההליך באם יעבור תהליך ממושך ומשמעותי. לכן, חזר שירות המבחן על המלצתו לשלב (וליתר דיוק - להחזיר) את הנאשם להליך הטיפול. לגבי ההמלצה לרכיב עונשי, שינה שירות המבחן את המלצתו באופן שבמקום של"צ (ר' התסקיר הראשון לעיל), הומלץ על ענישה מוחשית ומרתיעה שתאופיין בגבולות חיצוניים ברורים, בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות.

במסגרת ראיות הנאשם לעונש ועוד טרם הכנת התסקירים, הגישה ב"כ הנאשם את חוות דעתו של ד"ר דוד יגיל - מומחה בפסיכולוגיה קלינית, התפתחותית ושיקומית, ושנערכה לאחר שנערכו לנאשם בדיקה ומבחנים פסיכו-דיאגנוסטיים. ד"ר יגיל חיווה דעתו שלנאשם יכולת שכלית נמוכה, הגם שבתחום הנורמה. צוין, כי אנשים בעלי יכולת

שכלית כזו הם בעל רפרטואר מוגבל של פתרונות אפשריים למצבי משבר ותסכול ונוטים לעיתים לפעול ללא שיקול דעת נאות. ד"ר יגיל הפנה לכך שהנאשם שלל כל אפשרות לפגוע בזולת או ברכושו של הזולת וכי מעשיו מצביעים על אדם נורמטיבי בעל הסתגלות תקינה לחברה. בניסיונו לתת הסבר למעשי הנאשם, העריך ד"ר יגיל כי קיימת אצל הנאשם נטייה, אמנם חלשה, לפעול לעיתים באופן אימפולסיבי וללא שיקול דעת וכי ההצתה לעיל הינה תוצר של תסכול מצד הנאשם ושל התחושה של חדירה לפרטיות שלו (סברתו כי כ' השחית את חפציו ואת רכושו בנותיו). הודגש כי הנאשם לא פעל כנגד בן דודו, אלא כלפי עצמו וכלפי רכושו שלו. משכך, מדובר בפגיעה עצמית - תופעה מוכרת בפסיכולוגיה ואופיינית למי שמודע לאיסור לפגיעה באחר. ד"ר יגיל הוסיף שהנאשם לא גילה הבנה עמוקה מדוע נאסר עליו להצית את חפציו שלו וחוסר הבנה זה עשוי לנבוע מרמת תפקודו השכלית שהיא בקצה הנמוך של הנורמה. ד"ר יגיל העריך שהמסוכנות הנשקפת מהנאשם הינה, כדבריו, אפסית הגם שהוא זקוק להליך טיפולי.

טיעוני הצדדים לעונש ודבר הנאשם טרם גזר הדין

במסגרת טיעוניה לעונש עמדה המאשימה על חומרת מעשי הנאשם ובמיוחד הפנתה לפוטנציאל הנזק שעשוי היה להיגרם בעקבות מעשיו. הנאשם אמנם הצית את חפציו שלו, אך הדבר היה בדירה בבית מגורים שם התגוררו בני משפחתו ולא רחוק היה שגם יתר הדירות תוצתנה, על כל הכרוך בכך. המאשימה הפנתה לפסיקה שלשיטתה מייצגת את מדיניות הענישה הנוהגת וכן לערכים המוגנים בעבירות אלה, שהם השמירה על חיי אדם ורכושו. על בסיס כלל האמור לעיל נטען למתחם שבין 2 ל 4 שנות מאסר בפועל; ולגבי העונש שיש להשית בתוך המתחם, עתרה המאשימה למאסר בפועל באמצע המתחם לעיל, בנוסף לפיצוי (לא נטען לטובת מי) וכן מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי.

מנגד, הפנתה באת כוח הנאשם, עו"ד הגב' שירה קידר, לכלל הנתונים שיש בהם להקהות מחומרת מעשיו של הנאשם - מדובר במי שהצית את רכושו שלו; ה"רכוש" הינו מספר בגדים; הדירה שבה התרחש האירוע היתה דירה בשיפוצים שלא היתה מאוכלסת וגם לא היה בה כמעט ציוד שיכול היה להתלקח ולהוביל לנזק ממשי לדירות סמוכות. זאת ועוד, האש שהוצתה גרמה לנזק נקודתי בלבד שעלות תיקונו היתה שולית ואף לא הובאה מצד המאשימה כל ראיה בהקשר זה. באת כוח הנאשם מיקדה את טיעונה בכך שמעשי הנאשם היו, למעשה, "קריאה לעזרה" מצד הנאשם שכוונו לבני משפחתו. בהקשר זה הפנתה באת כוח הנאשם לחוות דעתו של ד"ר יגיל ולאמור בה, כפי שהובא לעיל. בנוסף, הפנתה באת כוח הנאשם לכך שלא היתה לנאשם כל כוונה לגרום לנזק ממשי לרכוש, קל וחומר שלא היתה לו כל כוונה לגרום לפגיעה בגוף. בהקשר האחרון הפנתה ב"כ הנאשם לכך כי מיד לאחר שהצית את האש צילם הנאשם את מוקדי הבערה ושלח באופן מיידי את התמונות לאחיו. כמו כן, מיד לאחר שהצית את הרכוש נסע הנאשם לבית דודו הממוקם בסמוך וקרא לו לבוא ולכבות את האש. במילים אחרות, חרף חומרת מעשי הנאשם הוא פעל באופן מיידי לצמצם את הנזק וכעובדה, האש כותה ע"י בני משפחה. לכבאים שהגיעו לא נותר לעשות דבר.

באת כוח הנאשם הפנתה לפסיקה מגוונת במקרי הצתה ובמיוחד למקרים בהם סטו בתי המשפט ממתחמי העונש שנקבעו מטעמי שיקום.

לעניין נתוני הנאשם ונסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה באת כוח הנאשם לכלל הנתונים שעלו בתסקירים וכן בחוות דעתו של ד"ר יגיל. מדובר באדם שאינו צעיר, נעדר עבר פלילי ואינו מאופיין כלל וכלל בקווי אישיות עברייניים. גם מעשיו, כאמור, אינם "עברייניים" ונבעו מ"הצפה רגשית". באת כוח הנאשם הפנתה לתסקירי שירות המבחן

ולנזקקותו הטיפולית של הנאשם, כמו גם למוטיבציה הגבוהה מצדו שאף באה לידי ביטוי בפועל במפגשים בהם נכח. עוד הפנתה באת כוח הנאשם לכך שהיחסים בין הנאשם לבין בן דודו תקינים; נערכה בין השניים "סולחה"; והוריו של הנאשם ויתר בני משפחתו מסכימים ולמעשה מבקשים, שיחזור להתגורר עמם בדירה בה התרחש האירוע. לגבי מעצרו הנוכחי של הנאשם נטען כי הדבר התרחש משום יכולותיו הדלות של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי גם בהקשר לאירוע ההצתה ועל רקע קשייו לווסת את מעשיו ורגשותיו. הדברים מתקשרים לקשיי ההסתגלותו לחיים מחוץ לסביבתו הטבעית. הודגש, כי מדובר בהפרה "נטו" שלא נלוותה לה עבירה נוספת, ולראיה - כנגד הנאשם לא הוגש בנדון כתב אישום והסנקציה היחידה היתה מעצרו. רק משום העדר חלופה הוא נתון עדיין במעצר. על היות הנאשם אדם נורמטיבי ושומר חוק, ניתן ללמוד לשיטת באת כוחו מהנתונים אליהם הפנתה בעמ' 4 לטיעונים הכתובים שהוגשו בדיון מיום 5.11.19. נתון נוסף שביקשה באת כוח הנאשם לשקול הוא התקופה הממושכת בה שהה הנאשם בתנאים מגבילים ביישוב המרוחק מביתו וכן התקופה האחרונה בה נתון הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריה בתנאים שאינם קלים.

סיכומו של דבר, עתרה באת כוח הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן.

דבריו טרם העונש מסר הנאשם כי הוא מעולם לא הסתבך עם החוק עד לתיק דנן, וכן הדגיש כי הנזק שהוא גרם בהצתה היה לא משמעותי. בנוסף, מסר הנאשם כי נזקי השריפה שופצו על ידו והוא ביקש לשוב ולהתגורר בדירתו. הנאשם הוסיף כי הוריו מצפים לכך.

דיון ומסקנות

אין חולק אודות חומרתה של עבירת ההצתה וזאת משום פוטנציאל הנזק, לאדם ורכוש, הטמון בה.

כפי שצוין לא פעם בפסיקה "**אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישורנה**" (ע"פ 728/13 עווידה נ' **מדינת ישראל**, פסקה 7 (20.11.2013)). עוד צוין, כי "**עבירת ההצתה כשלעצמה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש בלבד, נתפסת כעבירה חמורה, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף..**" (ע"פ 4036/13 אמארה נ' **מדינת ישראל** (5.10.14)).

יחד עם זאת, משרעת הענישה בעבירת ההצתה רחבה ביותר שכן יש לבחון את סוג ומהות הרכוש שהוצת ואת פוטנציאל הנזק שנשקף לגוף. לכן, נקבע בפסיקה מדרג החומרה הבא (מהקל לחמור): הצתת נכס בנסיבות שאין לחשוש שהאש תתפשט לרכוש אחר; הצתת נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתת נכס עם פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתת נכס בנוכחותו הקרובה והמיידי של אדם; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש ללא כוונה לפגיעה שכזו; והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש. (עניין עווידה לעיל וכן ע"פ 9226/11 **גוזלנד נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (8.10.2013)). בנוסף, נקבע כי גם בתוך מדרגי הביניים לעיל יש לבחון את ערך הרכוש שניזוק, מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה, וכו'.

בענייננו, מקרהו של הנאשם אינו מצוי בדרגת החומרה הקלה ביותר, שכן הוא הצית רכוש בתוך דירה הממוקמת בבית דירות מאוכלס. יחד עם זאת, נראה כי מספר נתונים מוליכים למסקנה שמבלי להקל בחומרת מעשיו, לא רק שלא נגרם

נזק של ממש לרכוש אלא שגם פוטנציאל הנזק הכללי לא היה גדול -

ראשית, המאשימה אישרה כי הדירה בה התרחש האירוע היתה דירה שבאותה עת היתה בשיפוצים. מכיוון שלא הוגשו תצלומים של הדירה או כל תיעוד אחר, ניתן להניח כי לא היו בדירה חפצים ופרטי ריהוט כגון ספות, שולחנות, שטיחים, וילונות וכיוב', שיכלו היו להידלק ולהביא לנזק לדירות סמוכות. דירה בשיפוצים, על פי רוב, היא "עירומה" מפריטים שכאלה.

שנית, אף לא הובא תיעוד של הערימות שהוצתו, אף על פי שעל פני הדברים היה תיעוד כזה (התמונות שנשלחו על ידי הנאשם מיד לאחר שהצית את האש). לכן, אניח כי אין מדובר בשתי "מדורות" גדולות.

שלישית, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה (ס' 40ט(א)(5) לחוק העונשין) הן כמובן "בלתי קבילות" לחלוטין, ומעשיו, למותר לציין, הביאו עליו את ההליך הפלילי הנוכחי על כל הכרוך בכך. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בנסיבות יוצאות דופן בהקשר למניע ולסיבות שהביאו את הנאשם לפעול כפי שפעל. לרוב, נאשמים בד"כ מציתים רכוש של אחרים מתוך מגוון מניעים - רצון להסב נזק רכושי לאחר, רצון לגרום נזק לגופו של האחר, נקמה, הטלת מורא וכיוב'. בענייננו, הנאשם הצית את רכושו שלו (ערימות הבגדים והחפצים) והגם שהדירה עצמה שייכת להוריו לא היה חולק כי מדובר בדירה שהנאשם עצמו עושה בה שימוש ומתגורר בה. שירות המבחן וכן ד"ר יגיל הרחיבו אודות מניעי הנאשם ועולה שמדובר בהתנהגות חריגה שכוונה "להודיע" למשפחתו על מצוקתו. ד"ר יגיל תיאר זאת כפגיעה עצמית, היינו הנאשם בחר לפגוע ברכושו שלו, חלף פגיעה בבן דודו עמו היה מסוכסך אותה עת. עוד ציין ד"ר יגיל ועולה כי דבריו אומצו ולו באופן חלקי על ידי שירות המבחן, כי בשל רפרטואר הכלים המוגבל של הנאשם הוא פעל כפי שפעל, והדבר דורש טיפול.

רביעית, עוד במהלך האירוע וכחלק בלתי נפרד ממנו עשה הנאשם מעשים שכוונו להביא לידי כך שבני משפחתו ידעו אודות מעשיו (מטרה ראשונה) ובמקביל יפעלו לכיבוי האש (מטרה שניה). הנאשם שלח, מיד לאחר שהצית את הרכוש, תמונות של האש שהצית לבני משפחתו וכן נסע לדודו והודיעו על מעשיו. מעשיו של הנאשם הביאו כאמור, לכיבוי האש זמן קצר לאחר שהנאשם הציתה וכאשר הגיעו למקום לוחמי האש הם נותרו ללא מעש.

בשים לב לכלל נתוני האירוע; לערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם (השמירה על ערך החיים ושלמות הגוף וכן השמירה על רכוש הציבור); ולפסיקה אליה הופנית, סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 1 ל 3 שנים.

יחד עם זאת, סבורני כי יש מקום לסטות לקולה מהמתחם לעיל וזאת מטעמי שיקום.

כידוע, על פי העיקרון המנחה בענישה שהוא עקרון ההלימה, העונש הראוי לעבריין ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. בנוסף לשיקולי ההלימה, על בית המשפט לשקול שיקולי ענישה נוספים והם שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים.

ובהקשר לשיקול השיקום - ס' 40ד' לחוק העונשין קובע כי כאשר הנאשם השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו. יחד עם זאת, נקבע שיש ליישם שיקול דעת זה בזירות שכן עיקרון השיקום, חרף חשיבותו, אינו בא להחליף את עקרון ההלימה ואת יתר שיקולי הענישה והינו רק חלק ממארג שלם של שיקולי ענישה (ור' בנדון האמור ברע"פ 9269/17 אבו עישא נ' מדינת ישראל (15.1.18); ע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל (3.4.2014)). בה בעת נקבע, כי המחוקק ביקש ליתן לעקרון השיקום ולאפשרות לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם משמעות מעשית וסמכותו של בית המשפט אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד (ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל (18.4.18) וההפניות שם).

בע"פ 2667/18 יצחק נ' מדינת ישראל (10.10.18), הובאו הדברים הבאים הרלוונטיים לענייננו:

"הקלה בעונש תוך סטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום אינה אך בגדר התחשבות אישית בעברייני, אלא עיקרה טמון בכך ששיקום מוצלח משרת את האינטרס החברתי של הגנה על החברה מפני עבירות עתידיות מצד אותו עברייני, בבחינת "הפסדו יוצא בתועלתו". זוהי הפריזמה בה לדעתי עלינו לבחון את השימוש בהוראת סעיף 40ד' לחוק העונשין".

נשוב לענייננו -

שירות המבחן וכן ד"ר יגיל הביאו תמונה אודות הנאשם ואודות הצורך הטיפולי. כאמור, מדובר במי שהוא בעל יכולת שכלית נמוכה ובעל רפרטואר מוגבל של פתרונות אפשריים למצבי משבר ותסכול. יחד עם זאת צוין, כי הוא בעל התנהגות נורמטיביות באופן כללי, ולראיה - הנאשם בן 35 שנים, עבד לפרנסתו, נעדר עבר פלילי וזוהי אם כן הרשעתו הראשונה. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו (הגם שנטה למזער מחומרם), הביע צער עליהם וכן השלים עם בן דודו. בנוסף, הנאשם נרתם, בסיוע שירות המבחן, להליך טיפולי. שירות המבחן מסר אודות המוטיבציה הגבוהה שהוא גילה והשתלבותו התקינה בהליך הטיפולי שנקטע בעקבות מעצרו. חרף המעצר, עמד שירות המבחן על עמדתו כי מדובר במי שיש וראוי לשלבו (למעשה, להחזירו) להליך הטיפולי וצוין כי הוא עשוי להיתרם ממנו. הדברים עלו באופן ברור בתסקיר השני וקצין המבחן, מר תומר ארמה, התייבב לדיון בבית המשפט וחזר על ההמלצה. שירות המבחן המליץ, כאמור לעיל, על השתתפות מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מבחן לתקופה של 18 חודשים.

מכלול הנתונים לעיל הולך אותי למסקנה כי בבחירה בין שתי החלופות - הראשונה, השתתפות מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה שאינה ארוכה באופן יחסי, שלאחריה ישוחרר הנאשם ללא שהשלים הליך טיפולי; והשנייה, השתתפות מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, לצד מבחן לתקופה של 18 חודש, יש לבחור בחלופה השנייה שכן יש לה יתרונות רבים על פני הראשונה והיא תשרת תכליות רבות יותר, הן ברמה הפרטנית ולא פחות חשוב - בראיה חברתית כוללת ובכלל זאת את האינטרס הציבורי.

עוד יוזכר, כי הנאשם היה עצור במסגרת הליך זה מספר תקופות: הראשונה, מיום 7.8.18 ועד ליום 20.9.18; לאחר מכן היה נתון בתנאים מגבילים; ושוב נעצר מיום 7.10.19 ועד למועד גזר הדין. כלומר, הנאשם היה עצור בהליך זה

למעלה מ 3 חודשים. יש להניח - וכך גם התרשמתי - כי המעצר הותיר על הנאשם חותם והיווה גורם מרתיע. מבחינה פורמאלית לא אנכה את תקופת המעצר מהעונש כדי לאפשר להשית מבחן (ור' בנדון ס' 1 **לפקודת המבחן** [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 וכן ע"פ 4167/12 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (17.3.13)), אך אתחשב בכך במסגרת קביעת העונש הכולל.

כאמור, כחלק מגזר הדין יהיה נתון הנאשם במבחן לתקופה של 18 חודשים בפיקוח שירות המבחן. בתקופה זו הנאשם ימשיך, כך יש לקוות, בהליך הטיפולי, אך באם ימעד (ישוב ויבצע עבירה או לא יתמיד בהליך הטיפולי), עניינו ישוב ויידון לפניי. בנסיבות המקרה הקונקרטי ובשים לב לנתוני הנאשם, יש בכך יתרון לא מבוטל.

סוף דבר, אני משית על הנאשם את רכיבי הענישה הבאים:

7 חדשי מאסר.

הנאשם ירצה את תקופת המאסר לעיל **בעבודות שירות**, כאמור בחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 28.11.19.

תחילת ריצוי עבודות השירות ביום 5.2.20. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בעבודות שירות אצל הממונה על עבודות שירות בתאריך לעיל במשרדי הממונה על עבודות שירות, בשעה 08:00 במפקדת מחוז צפון. מובהר בזאת לנאשם, שעליו לדווח לממונה על עבודות שירות על כל שינוי בכתובת מגוריו, במספרי הטלפון שלו או במצבו הבריאותי. עליו לעמוד בכל תנאי הפיקוח. כל הפרה של עבודות שירות - ובכלל זאת שתיית אלכוהול במהלך העבודה או הגעה בגילופין - עשויה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי יתרת העונש במאסר ממש.

מאסר לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע, או עבירת אלימות מסוג פשע.

אני מורה על העמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 18 חודשים מהיום. הובהר לנאשם בהתאם להוראות פקודת המבחן כי אם יפר את הוראות שירות המבחן ו/או יבצע עבירה בתקופת הפיקוח, צפוי עניינו לחזור לבית המשפט וניתן יהיה לגזור עליו עונש ראוי נוסף.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

מכיון שהנאשם עצור בתיק זה, אני מורה על שחרורו המייד של הנאשם ללא תנאי.

המזכירות:

(-) המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות שירות.

(-) המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ג' כסלו תש"פ, 01 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.